

Prikazanje Gospodnje ili Svijećnica

Leonardo Boff, teolog, pripada brazilskoj teologiji oslobođenja. Napisao je više knjige. Jedna od njih nosi naslov "Mala sakramentalna pouka". Jedno poglavlje u toj knjizi nosi naslov "Sakrament opuška". Za vrijeme studija u Münchenu primio je pismo iz Brazila i u tom pismu piše mu obitelj o iznenadnoj smrti njegova oca. Tek sutradan otkrio je u omotnici mali opušak – požutjeli ostatak cigarete koju je njegov otac pušio samo nekoliko trenutaka prije nego je doživio srčani udar. Leonardo Boff piše: "Od toga trenutka taj opušak više nije za mene obični opušak. On je postao za mene sakrament, znak koji živi, govori o životu i prati moj život. Oči duha gledaju pred sobom živi očev lik koji reže slamu, smotava duhan, pali ga upaljačem, dugo vuče cigaretu, čita novine, dugo u noć radi u uredu i puši i puši."

Boff iz toga zaključuje: taj unutarnji, duboki pogled može jednu stvar pretvoriti u sakrament, u znak za jednu drugu stvarnost. Tako kao mali opušak može i svaki predmet postati sakrament: jedna školjka može dozvati u sjećanje neopterećene dane odmora na morskom žalu. U malom daru može zatitati cijela životna povijest darovatelja. Prsten može biti znak obećanja vjernosti itd.

Na svetkovinu Prikazanja Gospodnjega jedan takav sakrament igra važnu ulogu – sakrament svijeće. Mi blagoslivljamo svijeće, koje preko godine gore u crkvi i u kućama. S dvjema prekriznim svijećama primamo Blažev blagoslov i molimo za zdravlje. Kao što opušak cigarete može biti više nego slama ili papir ili duhan, tako i jedna svijeća može biti više nego samo vosak i stijenj. Kao što opušak cigarete može biti sakrament, simbol, upućivanje na nešto više, tako i svijeća. Kao što opušak može pričati o životu dragoga čovjeka, tako i svijeća može nagovijestiti nade i želje našega života. Krsna svijeća koju upalimo na uskrsoj svijeći govori o nadi, da iskra Isusova svjetla preskače na nas. Prvopričesnička svijeća izražava želju da smo u Crkvi i da u zajedništvu oko oltara osjećamo toplinu i sigurnost. Svijeća kod vjenčanja, svećeničkog ređenja ili zavjetovanja jamči Isusovo obećanje da on s nama želi svojom porukom dati orijentaciju za naš životni put. Svijeće koje gore u sobi umirućega ili na groblju, jačaju nas u pouzdanju, da tama, patnja i smrt nemaju posljednju riječ. I svijeće koje gore na našim misama upućuju nas na onoga koji je rekao: "Ja sam svjetlo svijeta!"

Latinska riječ "signare" znači: nešto označiti, nešto učiniti znakom. Kad označim ispravu, ili pismeni sastavak, tada dajem značenje, vrijednost – tada kažem da sam cijelom svojom osobom iza napisanoga.

Kad blagoslivljamo svijeće, tada ih označavamo u pravom smislu riječi; tada dajemo jasno do znanja da su one za nas znak, simbol, sakrament; tada im dodjeljujemo snagu, upućujemo sebe na Isusa, na njegove osvjetljujuće riječi i njegovu blagotvornu posvetu. Kad na "Svijećnicu" blagoslivljamo svijeće, tada želimo da svjesnije prihvatimo Isusa kao svjetlo našega života; da mi – kao i Leonardo Boff otkrijemo male sakramente u našem životu kao što je on to otkrio u opušku, i koji nam pokazuju kako su drugi ljudi za nas vrijedni; kako vjera može biti ohrabrujuća za naš život i kako po Isusu može doći u naš život puno topline.

Fra Jozo Župić